

Utrechti nyilatkozat

In Nomine SS. Trinitatis.¹

Johannes Heykamp, Utrecht érseke,
Casparus Johannes Rinkel, Haarlem püspöke,
Cornelius Diependaal, Deventer püspöke,
Joseph Hubert Reinkens, a Német Ókatolikus Egyház püspöke,
Eduard Herzog, a Svájci Kereszténykatolikus Egyház püspöke,

ezernyolcszáznyolcvankilenc szeptember huszonnegyedikén, a Szentlélek kegyelmének kérésével az utrechti érseki lakásban összegyűlve, a következő nyilatkozatot bocsátják ki

a Katolikus Egyházhoz.

Az ugyancsak aláírását adó utrechti érsek meghívására tárgyalás céljából összegyűlve úgy határoztunk, hogy ezentúl időnként találkozni fogunk közös ügyek megtárgyalására, segítőink, tanácsadóink, és teológusaink bevonásával. Célszerűnek tartjuk, hogy ezen első találkozásunkkor egy közös nyilatkozatban röviden összefoglaljuk az egyházi alapelveket, amelyek alapján eddig püspöki szolgálatunkat intéztük és a jövőben is intézni fogjuk, és amelyeket egyéni nyilatkozatokban ismételt alkalomunk volt kinyilvánítani.

1. Ragaszkodunk az óegyházi alapelvhez, amelyet Lerinumi Vince ebben a mondatban fejezett ki: “Id teneamus, quod ubique, quod semper, quod ab omnibus creditum est; hoc est etenim vere proprieque catholicum”.² Ezért ragaszkodunk az óegyház hitéhez, ahogyan az az egyetemes hitvallásokban és az első évezred általánosan elismert dogmatikai döntéseiben kinyilvánítva van.

2. Elvetjük az 1870. július 18-i vatikáni dekrétumokat a római pápa tévedhetetlenségéről és egyetemes püspökségéről avagy egyházi teljhatalmáról, mivel ellentmondásban állnak az óegyház hitével, és lerombolják az óegyházi alkotmányt. Ez azonban nem gátol meg minket abban, hogy elismerjük a történelmi primátust, ahogyan azt több egyetemes zsinat és az óegyház atyái Róma püspökének, mint primus inter paresnek³ tulajdonították az évezred egész egyházának hozzájárulásával.

3. Ugyancsak elvetjük IX. Piusz 1854-es nyilatkozatát Mária szeplőtelen fogantatásáról, mivel nincsen megalapozva a Szentírásban, és az első évszázadok hagyományában.

4. Ami a többi, az utóbbi évszázadokban a római püspök által kibocsátott dogmatikai dekrétumot, az *Unigenitus* és az *Auctorem fidei* bullát, az 1864-es *Syllabus* stb. illeti, elvetjük ezeket, amennyire ellenmondásban állnak az óegyház tanításával, és nem ismerjük el mérvadónak. Ezenfelül megújítjuk mindazt a tiltakozást, amelyet Hollandia Régi Katolikus Egyháza a korábbi időben Rómával szemben már kifejezésre juttatott.

5. Nem fogadjuk el a Trienti Zsinat egyházfegyelmet illető döntéseit, és dogmatikai döntéseit csak annyiban fogadjuk el, amennyiben azok az ógyház tanításával megegyeznek.

6. Mérlegelve, hogy a szent eukarisztia a katolikus egyházban kezdettől fogva az Istentisztelet középpontját képezi, kötelességünknek tartjuk azt is kinyilvánítani, hogy sértetlenül, teljes hűségben megőrizzük az oltáriszentségre vonatkozó ősi katolikus tanítást, mivel hisszük, hogy magának a mi Urunknak, Jézus Krisztusnak testét és véréát vesszük magunkhoz kenyér és bor színe alatt.

Az eukarisztikus ünneplés az egyházban nem folytonos megismétlése vagy megújítása az engesztelő áldozatnak, amelyet Krisztus egyszer s mindenkorra bemutatott a kereszten; de áldozati jellege abban áll, hogy annak maradandó emlékezete és a földön végbemenő valódi megjelenítése Krisztus azon egy áldozatbemutatásának a megváltott emberiség üdvére, amelyet a Zsidókhöz írt levél 9. fejezetének 11. és 12. verse szerint Krisztus a mennyben folytonosan bemutat, azáltal, hogy Ő most Isten jelenlétében megjelenik értünk (Zsid 9,24).

Mivel Krisztus áldozatának vonatkozásában ez az eukarisztia jellege, az egyúttal megszentelt áldozati lakoma is, melyben az Úr testét és véréát magukhoz vevő hívők közösségben vannak egymással (1or, 10,17).

7. Reméljük, hogy a teológusok fáradozásainak köszönhetően az osztatlan egyház hitéhez való ragaszkodás mellett sikerülni fog megegyezést elérni az egyházszakadások óta keletkezett különbségek tárgyában. Intjük a vezetésünk alatt álló lelkészeket, hogy az ígehirdetésben és tanításban a lényegi keresztény hitigazságokat hangsúlyozzák elsősorban, amelyeket az egyházilag elkülönült felekezetek közösen vallanak; a még meglévő ellentétek megtárgyalásakor az igazság és a szeretet mindennemű megsértését gondosan kerüljék el, és egyházközségeink tagjait szóval és példával oly módon vezessék, hogy másként hívőkkel szemben úgy viselkedjenek, ahogyan az megfelel Jézus Krisztus szellemiségének, aki mindannyiunk Megvaáltója.

8. Hiszük, hogy a Jézus Krisztus tanításához való hűséges ragaszkodás által, elutsáitva minden az emberek bűne miatt ezzel vegyített tévedést, minden egyházi visszaélést és hierarchikus törekvést, szállhatunk szembe legeredményesebben a hitetlenséggel és a vallási közömbösséggel, korunk legrosszabb betegségével.

Kibocsátva Utrechtben, 1889. szeptember 24.

Johannes Heykamp.

Casparus Johannes Rinkel.

Cornelius Diependaal.

Joseph Huberz Reinkens.

Eduard Herzog.

¹ a Szentháromság nevében.

² ”Ahhoz ragaszkodjunk, amit mindig, amit mindenütt, amit mindenki hitt, ugyanis ez az, ami valóban és jellemzően katolikus.”

³ Első az egyenlők között.

(Kováts Péter fordítása)